

muttikat, mis sinna wilja öiele, ehk kõrrele, ehk jurele enam kahjo tewad, kui sinna mõistad ärraarwata omma nõdra melega? Kui nemmad wõttawad hulgani wakkakaupa so kääst, on hea linnoke peotäiega rahhul.

Siis on sul jubba üks hea õppetuse assi ká neist tühjast warblastest, agga wõtta teine weel jure, et ühhe sare peäl, mis merres on, kaotati üllema wallitseja kässo peäle ühhe aasta sees keif warblased ärra, et neid arwati wägga kahjowäärt lomad ollewad, ja makseti sel aial kohto wannemate polest igga tappetud warblase tossina eest mõnni hea koppik rahha, et wanna ja noor rahwas neid warritsetid, püüdsid ning tapsid, nenda et tõeste aasta pärrast polnud üht ainustgi warblast enam seal sare peäl nähha egga kuulda. Kõl meestel hea meel, et tullewad aastal polle enam põllowargaid nende sare peäl. —

Tulli teine aasta kätte, — ussid, muttikad, maokesed söid ja nährisid ja rikkusid

ööd ja päwad, mis hirmus, kui ja talwewilja, erne ja oa öied, ounapuud ja marjapõõsad keif paljaks, et hirmus nálg ja nappus tulli senna male! — Ei aidand muud, kui piddid laewaga Saksamale sõitma ja kalli hinnaga ellawaid warblasi tuhhandete kaupa kofkostma, et agga se sugn jälle siggineks nende sare peäle.

Wõtta weel üks õppetus. — Teada on, et warblase perrel hea põlli, siis kui kewwade lilled õitewad, ja kui willi kaswab ning süggise rehhe peksetakse: agga kust meheheke siis süa saab, kui walge kätte keif maailma maad finnikattab, et polle lumme alt mitte üht ainust terrakesigi leida? — Kõl nad siis keif surewad náлга, et ei já ühtainust neist järrele! —

Keif tühhi. Sesamma wäggen loja, kes sind, so naese ja so lapsed on tannase päwani üllespidanud, se toidab ommast armust ja wäest ka keif warblaste wägge, siis kui walge lumme kätte talweaego keif maad